

Iako je to ganutljiv običaj, ipak nije to bitno kod razmatranja muke Isusove.

Mislim, da sam ovime dovoljno opravdala postavljanje križnog puta u presbiterij.

MILA WOD

POSVETITEV DRUŽIN

Ko Cerkev skrbi za zveličanje duš, ne sme prezreti družine kot naravne celice, iz katere duše izhajajo. Njeno prizadevanje za posvečenje posameznih duš bo mnogo bolj uspešno če bodo duše včlanjene v zdrave krščanske družine. Znano je, da so take družine tudi najbolj plodne za duhovniške in redovniške poklice.

V zadnjih desetletjih opazamo, da upadanje verske zavesti sovпада z razsulom krščanskih družin. Zato bo treba krščansko družino v prihodnje še bolj varovati pred razsulom. Cerkev je že marsikaj storila za krščansko družino, toda zdi se, da za moderni čas še premalo. Spomnimo se predvojnih let. Marsikje so vpeljali posvetitev družin Srcu Jezusovemu. S posvetitvijo so se Jezusu izročile cele družine. Na častno mesto so obesili podobo Srca Jezusovega, pred katero je brieda lučka noč in dan. Pred sliko so se zbirali k družinski molitvi in k obnovitvi posvečenja. Vojnina in povojni čas so tudi tu opravili svoje. Danes so še redke družine, kjer je češčenje Srca Jezusovega povsem družinska zadeva. To je velika škoda. Župniki naj bi se spet zavzeli za obnovo takih posvečenj. Posvečene družine naj bi vsako leto na isti dan (določeno nedeljo ali praznik) obnavljale svoje posvečenje v navzočnosti domačega dušnega pastirja. Ta dan bi tako postal družinski praznik in vsaka družina bi ga obhajala, ne le z domačo slovesnostjo, ampak tudi s prejemanjem zakramentov. Tudi otroci, ki so že zapustili družino, naj bi se ta dan vrnili k svojim domačim in skupaj s starši obhajali družinski praznik. Srbi imajo podoben družinski praznik, ko obhajajo po družinah »krisno slavo«. Ne mislim na posnemanje pravoslavnih, hočem le reči, da je v tem pri nas občutna vrzel, katero bomo morali čimprej izpolniti.

To je le nekaj vzpodbudnih misli dušnim pastirjem, sami pa bodo znali družinsko praznovanje obogatiti s svojimi dušnopastirskimi izkušnjami. Vsak sam bo najbolje vedel, kaj ustreza njegovim vernikom. Smisel posvečenja in praznovanja jim

bo dušni pastir v nagovoru razložil in jih za stvar navdušil. Nihče naj ne pričakuje, da se bodo vse družine takoj posvetile. Če bo župnik pridobil za to saj nekaj najboljših družin, bo njihov zgled gotovo vplival tudi na druge. Treba je samo začeti.

Posvetitev družin in družinski praznik bo brez dvoma pripomogel, da bodo krščanske družine tudi v modernem času, ki razkraja družine in ruši vero, ostale močne in vero ohranile. K temu naj bi pripomogel tudi družinski praznik, kar je njegov poglavitni namen.

Vilko ŠOLINC

VJERNICKE LEGITIMACIJE

Od prevelike je važnosti bilo uvijek, a osobito danas, da župnik vodi kartoteku ili stanje duša. Pastir mora imati apsolutnu evidenciju svojih ovaca. Inače svakako nije nasljednik Pastira, koji je rekao: Ja sam pastir dobari. Znam svoje ovce i one poznaju mene.

Nikada nije dostatno to isticati.

Ali je u današnje vrijeme možda još važnije ili barem jednako tako važno, a što se zaboravlja — da svaka ovca nosi na sebi i svoj žig, da je pastir može raspoznati. U današnjem previranju i metežu nijedan pastir ne će biti kadar uza sve svoje kartoteke imati potpunu evidenciju ovaca bez tog posebnog žiga.

Sam je Bog doduše žigosao svoje ovce. Na svetom im je krstu utisnuo svakoju neizbrisivi biljeg, po kojem će se kroz čitavu vječnost poznati kao Kristova ovca i pripadnica svete katoličke Crkve.

Ali to je ontološki žig, da govorimo koncilskim jezikom. I taj žig vrijedi samo pred očima Božjim.

Katolička Crkva međutim nije samo ontološka činjenica niti činjenica samo duhovnog, nevidljivog reda. Crkva je katolička i vidljiva zajednica juridičkog, pravnoga reda.

Zato svaki vjernik kao Kristova ovca mora imati i svoj vidljivi juridički žig. Mora imati svoju juridičku ispravu pripadnosti katoličkoj Crkvi.

U stara vremena služio je u tu svrhu krsni list. To je bila službena isprava, kojom se legitimirao vjernik kao pripadnik katoličke Crkve pred juridičkim forumom.

No rijetko je tada trebao vjernik tu legitimaciju. Tada su vjernici redovno živjeli u svom domaćem ambijentu. Bili su